

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Ing. F. Č.**
bytem xxx, xxx
zastoupen JUDr. Adamem Černým, advokátem
sídlem Dřevná 382/2, Nové Město, Praha

proti
žalovaným: **1) Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2
2) Vláda České republiky
sídlem nábřeží Edvarda Beneše 128/4, Praha 1

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v účincích některých mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2),

takto:

- I.** V řízení **se pokračuje.**
- II.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 1. 2. 2021, **se nepřipouští.**
- III.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 2. 2. 2021, **se nepřipouští.**
- IV.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 9. 2. 2021, **se nepřipouští.**
- V.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 24. 2. 2021, **se nepřipouští.**
- VI.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 4. 3. 2021, **se nepřipouští.**
- VII.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 23. 3. 2021, **se nepřipouští.**
- VIII.** Návrh na změnu žaloby, který žalobce učinil podáním ze dne 6. 4. 2021, **se nepřipouští.**
- IX.** Žaloba **se odmítá.**
- X.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- XI.** Žalobci **se vrací** z účtu Městského soudu v Praze zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podanou dne 30. 11. 2020 a doplněnou k výzvě soudu dne 14. 12. 2020, 15. 12. 2020 a 8. 1. 2021, aby soud určil, že účinky celé řady mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2) byly nezákonným zásahem v právní sféře žalobce.
2. Vůči žalovanému 1) se žalobce konkrétně domáhal, aby soud určil, že zásah žalovaného 1) spočívajících v účincích mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1)
 - a) č. j. MZDR 15757/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-2/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-3/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-4/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-5/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-6/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-7/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-8/MIN/KAN, č. j. MZDR

15757/2020-9/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-10/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-11/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-12/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-13/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-14/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-14/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-15/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-16/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-17/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-18/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-19/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-20/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-21/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-22/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-23/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-24/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-25/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-26/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-27/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-28/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-29/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-30/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-31/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-32/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-33/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-34/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-35/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-36/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-38/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-39/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-40/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-41/MIN/KAN, č. j. MZDR
 15757/2020-42/MIN/KAN, a č. j. MZDR 15757/2020-43/MIN/KAN,

v právní sféře žalobce z důvodu zákazu pohybu a pobytu bez ochranných prostředků dýchacích cest byl nezákonným zásahem,

- b) č. j. MZDR 20581/2020-7/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-8/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-10/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-11/MIN/KAN, a č. j. MZDR 20581/2020-12/MIN/KAN,

v právní sféře žalobce z důvodu omezení obchodu a služeb,

- c) č. j. MZDR 20588/2020-14/MIN/KAN, a č. j. MZDR 20588/2020-17/MIN/KAN,

v právní sféře žalobce z důvodu omezení hromadných akcí,

- d) č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-25/MIN/KAN,
 č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-34/MIN/KAN,
 č. j. MZDR 20599/2020-37/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-40/MIN/KAN,
 č. j. MZDR 20599/2020-41/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-42/MIN/KAN,
 č. j. MZDR 20599/2020-43/MIN/KAN a č. j. MZDR 20599/2020-45/MIN/KAN,

v právní sféře žalobce z důvodu uložení povinnosti se při návratu ze zahraničí podrobit na vlastní náklady testu přítomnosti SARS-CoV-2,

byl nezákonným zásahem.

3. Vůči žalované 2) se žalobce konkrétně domáhal, aby soud určil, že zásah žalované spočívající v účincích usnesení žalované 2)

- a) č. 958 ze dne 30. 9. 2020 (vyhlášené pod č. 392/2020 Sb.), č. 995 ze dne 8. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 399/2020 Sb.), č. 996 ze dne 8. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 400/2020 Sb.), č. 1021 ze dne 12. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 407/2020 Sb.), č. 1024 ze dne 12. 10. 2020, č. 1173 ze dne 19. 10. 2020, č. 1078 ze dne 21. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 424/2020 Sb.), č. 1079 ze dne 21. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 425/2020 Sb.), č. 1102 ze dne 26. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 431/2020 Sb.), č. 1103 ze dne 26. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 432/2020 Sb.), č. 1113 ze dne 30. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 444/2020 Sb.), č. 1116 ze dne 30. 10. 2020 (vyhlášené pod č. 447/2020 Sb.), č. 1148 ze dne 3. 11. 2020, č. 1190 ze dne 16. 11. 2020 (vyhlášené pod č. 463/2020 Sb.), č. 1192 ze dne 16. 11. 2020 (vyhlášené pod č. 465/2020 Sb.), č. 1193 ze dne 16. 11. 2020, č. 1194 ze dne 16. 11. 2020, č. 1196 ze dne 20. 11. 2020 (vyhlášené pod č. 472/2020 Sb.), č. 1200 ze dne 20. 11. 2020 (vyhlášené pod č. 476/2020 Sb.), č. 1201 ze dne 20. 11. 2020 (vyhlášené pod č. 477/2020 Sb.), č. 1203 ze dne 20. 11. 2020, č. 1262 ze dne 30. 11. 2020 (vyhlášené pod č. 498/2020 Sb.), č. 1265 ze dne 30. 11. 2020, č. 1266 ze dne

30. 11. 2020, č. 1290 ze dne 7. 12. 2020 (vyhlášené pod č. 511/2020 Sb.), č. 1293 ze dne 7. 12. 2020, č. 1295 ze dne 10. 12. 2020 (vyhlášené pod č. 522/2020 Sb.), č. 1266 ze dne 30. 11. 2020, č. 1332 ze dne 14. 12. 2020 (vyhlášené pod č. 533/2020 Sb.), a č. 1334 ze dne 14. 12. 2020 (vyhlášené pod č. 535/2020 Sb.),

v právní sféře žalobce z důvodu omezení svobody pobytu a pohybu, omezení obchodu a služeb a omezení hromadných akcí byl nezákonným zásahem,

b) č. 1375 ze dne 23. 12. 2020 (vyhlášené pod č. 595/2020 Sb.), č. 1376 ze dne 23. 12. 2020 (vyhlášené pod č. 596/2020 Sb.), a č. 12 ze dne 7. 1. 2021 (vyhlášené pod č. 9/2021 Sb.),

v právní sféře žalobce z důvodu omezení svobody pobytu a pohybu, omezení obchodu a služeb a omezení hromadných akcí byl nezákonným zásahem s tím, že se žalované 2) současně zakazuje pokračovat v tomto porušování žalobcova práva a přikazuje se obnovit stav před zásahem.

4. Mimořádná opatření žalovaného 1) i krizová opatření žalované 2) byla postupně měněna a nahrazována opatřeními novými. Žalobce na tento vývoj reagoval a podával návrhy na změnu svého původního návrhu a domáhal se tak vyslovení nezákonnosti žalobou napadených zásahů i ve vztahu k dalším mimořádným opatřením a ochranným opatřením žalovaného 1) a krizovým opatřením žalované 2). Naposledy tak žalobce učinil podáním ze dne 6. 4. 2021. Žalobce se prostřednictvím svých dalších návrhů mimo jiné také domáhal, aby soud určil, že nezákonným v právní sféře žalobce byl zásah žalovaného 1) spočívající také v účincích mimořádného opatření žalovaného 1) č. j. MZDR 15757/2020-44/MIN/KAN.
5. Mimořádné opatření č. j. MZDR 15757/2020-44/MIN/KAN bylo následně nahrazeno mimořádným opatřením č. j. MZDR 15757/2020-45/MIN/KAN, jež bylo změněno mimořádným opatřením č. j. MZDR 15757/2020-46/MIN/KAN. Mimořádné opatření č. j. MZDR 15757/2020-45/MIN/KAN ve znění mimořádného č. j. MZDR 15757/2020-46/MIN/KAN bylo s účinností od 12. 4. 2021 nahrazeno mimořádným opatřením č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN, jež bylo změněno mimořádným opatřením č. j. MZDR 15757/2020-48/MIN/KAN. Mimořádné opatření č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN ve znění mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-48/MIN/KAN bylo nahrazeno mimořádným opatřením žalovaného č. j. MZDR 15757/2020-49/MIN/KAN. Mimořádné opatření MZDR 15757/2020-49/MIN/KAN bylo nahrazeno mimořádným opatřením č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN, jež bylo změněno mimořádným opatřením žalovaného 1) č. j. MZDR 15757/2020-51/MIN/KAN.
6. Žalobce v podané žalobě dobu trvání zásahu vymezil pouze jeho počátkem, tedy dnem, který odpovídá dni, kdy nastala účinnosti nejdříve účinného mimořádného opatření žalovaného 1) proti jehož účinkům ve své právní sféře žalobce brojí, a nikoliv jeho koncem. Městský soud v případě podané žaloby proto dospěl k závěru, že se jedná o žalobu na ochranu proti nezákonným zásahům trvajícím, a je proto nezbytné, aby byla posouzena zákonnost všech opatření vydaných po celou dobu jeho trvání, tedy včetně mimořádných opatření žalovaného 1) č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-49/MIN/KAN a č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN, jakož i mimořádných opatření, která budou případně žalovaným 1) teprve vydána.
7. Dne 21. 5. 2021 městský soud z internetových stránek Nejvyššího správního soudu zjistil, že k Nejvyššímu správnímu soudu byly podány návrhy na zrušení mimořádných opatření žalovaného 1) č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN, č. j. MZDR 14601/2021-49/MIN/KAN a č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN. Jelikož podle názoru městského soudu pro jeho rozhodnutí ve věci bylo nezbytné mimo jiné i posoudit zákonnost mimořádných opatření č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-49/MIN/KAN a č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN, městský soud v souladu s § 13 odst. 5 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých

souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“) řízení usnesením ze dne 21. 5. 2021, č. j. 10 A 132/2020 - 264 přerušil do pravomocného skončení řízení vedených u Nejvyššího správního soudu ve věci návrhů na zrušení mimořádných opatření žalovaného 1) č. j. MZDR 15757/2020-47/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-49/MIN/KAN a č. j. MZDR 15757/2020-50/MIN/KAN.

8. Dne 15. 11. 2021 městský soud na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu ověřil, že všechna řízení, v nichž byla tato mimořádná opatření napadena, již skončila, čímž odpadla překážka, pro kterou bylo toto řízení přerušeno. Městský soud proto výrokem I. tohoto usnesení rozhodl, že se v řízení pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).
9. Jak již bylo uvedeno, mimořádná opatření a ochranná opatření žalovaného 1) i krizová opatření žalované 2) byla v průběhu řízení postupně měněna a nahrazována opatřeními novými. Žalobce na tento vývoj reagoval a podával návrhy na změnu svého původního návrhu a domáhal se tak vyslovení nezákonnosti žalobou napadených zásahů i ve vztahu k dalším mimořádným opatřením a ochranným opatřením žalovaného 1) a krizovým opatřením žalované 2).
10. V podání ze dne 1. 2. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu žalované 2) o účinky usnesení č. 53 ze dne 18. 1. 2021 (vyhlášeného pod č. 16/2021 Sb.), usnesení č. 56 ze dne 22. 1. 2021 (vyhlášeného pod č. 22/2021 Sb.), usnesení č. 57 ze dne 22. 1. 2021 (vyhlášeného pod č. 23/2021 Sb.), usnesení č. 78 ze dne 28. 1. 2021 (vyhlášeného pod č. 31/2021 Sb.) a usnesení č. 79 (vyhlášeného pod č. 32/2021 Sb.).
11. V podání ze dne 2. 2. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu k žalovanému 1) o účinky ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-51/MIN/KAN.
12. V podání ze dne 9. 2. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu k žalovanému 1) o účinky ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-53/MIN/KAN.
13. V podání ze dne 24. 2. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu k žalovanému 1) o účinky mimořádného opatření č. j. MZDR 15757/2020-44/MIN/KAN a ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN a ve vztahu k žalované 2) o účinky usnesení č. 101 ze dne 1. 2. 2021, usnesení č. 119 ze dne 8. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 48/2021 Sb.), usnesení č. 121 ze dne 11. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 56/2021 Sb.), usnesení č. 125 ze dne 14. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 59/2021 Sb.), usnesení č. 126 ze dne 14. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 60/2021 Sb.), usnesení č. 127 ze dne 14. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 61/2021 Sb.), usnesení č. 134 ze dne 14. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 68/2021 Sb.) a usnesení č. 139 ze dne 14. 2. 2021.
14. V podání ze dne 4. 3. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu k žalovanému 1) o účinky mimořádných opatření č. j. MZDR 13894/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 12746/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 13361/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 13361/2020-2/MIN/KAN, č. j. MZDR 13361/2020-3/MIN/KAN, č. j. MZDR 15190/2020-3/MIN/KAN, č. j. MZDR 16193/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 16193/2020-2/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-2/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-3/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-5/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-6/MIN/KAN, č. j. MZDR 20581/2020-9/MIN/KAN, č. j. MZDR 10666/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-2/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-5/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-6/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-7/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-8/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-9/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-10/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-11/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-26/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-27/MIN/KAN, č. j. MZDR 15757/2020-29/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-15/MIN/KAN, č. j. MZDR 20588/2020-16/MIN/KAN a ochranných opatření č. j. MZDR 20599/2020-1/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-3/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-4/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-5/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-6/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN/KAN,

- č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-23/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-30/MIN/KAN, č. j. MZDR 20599/2020-46/MIN/KAN a ve vztahu k žalované 2) o účinky usnesení č. 196 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 96/2021 Sb.), usnesení č. 197 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 97/2021 Sb.), usnesení č. 198 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 98/2021 Sb.), usnesení č. 204 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 104/2021 Sb.) ve znění usnesení č. 218 ze dne 28. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 11/2021 Sb.) a ve znění usnesení č. 244 ze dne 2. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 119/2021 Sb.), usnesení č. 216 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 113/2021 Sb.), a usnesení č. 217 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 114/2021 Sb.) ve znění usnesení č. 241 ze dne 1. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 116/2021 Sb.) a ve znění usnesení č. 243 ze dne 2. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 118/2021 Sb.)
15. V podání ze dne 23. 3. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu k žalovanému 1) o účinky ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-60/MIN/KAN a ve vztahu k žalované 2) o účinky usnesení č. 298 ze dne 18. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 133/2021 Sb.) a usnesení č. 299 ze dne 18. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 134/2021 Sb.).
16. V podání ze dne 6. 4. 2021 žalobce doplnil svůj návrh ve vztahu k žalovanému 1) o účinky ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-63/MIN/KAN ve znění ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-66/MIN/KAN a ve vztahu k žalované 2) o účinky usnesení č. 196 ze dne 26. 2. 2021 (vyhlášeného pod č. 96/2021 Sb.) ve znění usnesení č. 314 ze dne 26. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 146/2021 Sb.), usnesení č. 298 ze dne 18. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 133/2021 Sb.) ve znění usnesení č. 315 ze dne 26. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 147/2021 Sb.), a usnesení č. 299 ze dne 18. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 134/2021 Sb.) ve znění usnesení č. 315 ze dne 26. 3. 2021 (vyhlášeného pod č. 147/2021 Sb.).
17. K situaci, kdy jsou napadená mimořádná opatření vydaná v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19 rušena a nahrazována novými opatřeními obdobného obsahu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č. j. 6 As 88/2020 - 44, body 47 až 64. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v situacích, kdy jsou jednotlivá opatření rušena a zároveň nahrazována novými opatřeními v podstatě totožného obsahu ve velmi krátkém časovém úseku, je nezbytné rozhodnout o přípustění změny návrhu. Byť se rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 88/2020 - 44 týkal pouze řízení o návrhu na zrušení mimořádného opatření žalovaného jakožto opatření obecné povahy, tyto závěry podle názoru městského soudu dopadají i na právě projednávanou věc, která se týká žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, neboť k tomuto zásahu mělo dojít právě na základě mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2), která byla rovněž během krátkého časového úseku měněna a nahrazována opatřeními obdobného obsahu.
18. Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu.
19. Podle § 95 o. s. ř. žalobce (navrhovatel) může za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Změněný návrh je třeba ostatním účastníkům doručit do vlastních rukou, pokud nebyli přítomni jednání, při němž ke změně došlo (odst. 1). Soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu. V takovém případě pokračuje soud v řízení o původním návrhu po právní moci usnesení (odst. 2).
20. V rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 As 239/2020 - 37, bod 19 Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispozitivní. Soud by měl proto v zásadě vyhovět žalobci, který navrhl změnu původního žalobního návrhu, jestliže s ohledem na judikaturní posun v právním hodnocení skutečností uvedených v žalobě by původní žalobní petit neobstál. Výjimku z tohoto pravidla představuje situace, kdy výsledky dosavadního řízení nemohou být podkladem pro řízení o změněném návrhu. Soud pak změnu žalobního návrhu v souladu se zásadou hospodárnosti nepřipustí (§ 95 odst. 2 o. s. ř.). Jiný

přímý korektiv dané ustanovení neobsahuje. Důvod pro nepřipuštění změny žalobního návrhu by tak musel vyplynout z povahy konkrétního řízení či zásad zákona (např. bránila-li by připuštěním změny žaloby dalšímu řízení překážka zabývaného řízení či překážka věci rozhodnuté, nebo pokud by změna měla vést k tomu, že by se na počátku nepřipustná žaloba v důsledku změny stala přípustnou, viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2016, č. 3 Afs 14/2015-47, případně nebylo-li by možné nový návrh věcně projednat, viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2020, č. 8 As 34/2020-100)“ (podtržení doplněno městským soudem).

21. Žalobce v podané žalobě, resp. na straně 5 a 6 jejího doplnění ze dne 8. 1. 2021 uvedl, že podanou žalobou brojí proti zásahu, který má podobu účinků v žalobě uvedených mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2), neboť podle jeho názoru po něm nelze rozumně požadovat, aby nejprve pravidla stanovená v těchto opatřeních porušil a až následně podával žalobu, a to z následujících důvodů. Žalobce je spořádaným občanem, který zásadně dodržuje veškerá státem nastavená pravidla, a to i v případě, že mu tato pravidla nevyhovují nebo má dokonce pocit, že jsou chybná. Nelze tak žalobci klást k tíži, že příslušná opatření neporušil, resp. že se v jeho právní sféře neprojevila žádným jiným zásahem orgánu veřejné moci. Nelze však omezovat právo žalobce na soudní ochranu jenom proto, že opatření, která považuje za nesprávná, doposud dodržoval a nevystavil se tak žádnému jinému napadnutelnému zásahu správního orgánu. Některá z omezení založených napadenými opatřeními ani v praxi nelze dost dobře porušit, resp. jejich případné porušení není v moci žalobce. To platí např. u veškerého omezení obchodu a služeb. Příslušné provozovny jsou zkrátka uzavřeny a žalobce jakožto řadový občan nemá jak „docílit“ porušení tohoto omezení (leďa by se snad právně závadným způsobem domáhal vstupu do takové uzavřené provozovny a dopustil se tím např. výtržnosti, za kterou by byl policií z místa vykázán apod., což je samozřejmě pro žalobce absurdní požadavek). Pokud jde o opatření související s překročením státní hranice, kde žalobce napadá povinnost aktivně a na vlastní náklady si v takovém případě zajišťovat provedení zdravotního testu, zde nelze po žalobci požadovat, aby mu nejprve taková újma vznikla a aby následně brojil proti zásahu v podobě povinnosti úhrady předmětného testu, neboť jednak nelze na žalobci spravedlivě požadovat, aby sám sobě aktivně způsobil finanční újmu, a zároveň je také pravděpodobné, že by takováto újma neměla zpravidla povahu zásahu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., neboť takovýto zásah by byl vůči žalobci veden zpravidla jiným subjektem než orgánem veřejné moci, neboť úhradová povinnost by žalobci vznikla typicky vůči zdravotnickému zařízení, což ale nebude orgán veřejné moci, resp. tak nebude v této situaci vystupovat. Ze všech těchto důvodů má žalobce za to, že k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. v jeho konkrétním případě dochází již samotnou existencí předmětných opatření žalovaného 1) a žalované 2), aniž by k nim musel přistoupit ještě další navazující zásah orgánu veřejné moci. Žalobce je proto přesvědčen, že je možné, aby se domáhal ochrany proti nezákonným zásahům žalovaných v rámci zásahové žaloby podané přímo proti samotným mimořádným opatřením a ochranným opatřením žalovaného 1) a krizovým opatřením žalované 2).
22. Z obsahu podané žaloby a jejích doplnění ani z vyjádření žalovaných nevyplývá, že by žalovaní nebo jiný orgán veřejné moci na základě vydaných opatření vůči žalobci jakýmkoliv způsobem konkrétně zasáhli.
23. Otázkou, zda se lze žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu domáhat ochrany proti zásahu spočívajícímu přímo v účincích mimořádných opatření žalovaného 1) v právní sféře jednotlivce, stejně tak jako obdobnou otázkou, zda lze zásahovou žalobou brojit přímo proti takovým účinkům krizových opatření žalované 2), se ve své judikatuře zabýval právě ve vztahu k účinkům mimořádných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2) přijatých v souvislosti se zvládnutím epidemie onemocnění COVID-19 a jejích dopadů na území České republiky Nejvyšší správní soud, a to zejména v rozsudcích ze dne 21. 5. 2020, č. j. 5 As 138/2020 - 80 a ze dne 19. 11. 2020, č. j. 8 As 34/2020 - 100 a v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 30. 6. 2021, č. j. 9 As 264/2020 - 51.
24. V rozsudku č. j. 5 As 138/2020 - 80, bod 67 až 69 se Nejvyšší správní soud k otázce, zda se lze proti vydání opatření obecné povahy bránit zásahovou žalobou, v obecné rovině vyjádřil takto:

„Nejvyšší správní soud však musí korigovat úvahu městského soudu, podle níž je obecně možné návrh na zrušení opatření obecné povahy (jímž ovšem krizové opatření č. 76/2020 Sb. není), které bylo v průběhu řízení před soudem zrušeno, změnit na deklaratorní zásahovou žalobu, jíž se žalobce domáhá určení, že vydání již zrušeného opatření obecné povahy bylo nezákonným zásahem správního orgánu. Jakkoliv je totiž žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. subsidiárním žalobním typem, v jehož rámci se lze domáhat ochrany před tvrzejším zkrácením na právech jiným aktem správního orgánu, než je rozhodnutí, rozhodně nemá sloužit k nabrání ostatních typů žalob, resp. návrhů stanovených soudním řádem správním v okamžiku, kdy je napadený akt zrušen, resp. přestane existovat.“

V nálezu ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 2634/18, Ústavní soud aproboval závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2018, čj. 3 As 121/2017-51, byl některé výroky tohoto rozsudku zároveň zrušil (avšak z jiných důvodů), že opatření obecné povahy nemůže být zároveň nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. a že proti jeho vydání či jeho důsledkům se nelze bránit zásahovou žalobou. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „Správní soud může výrokem rozsudku určit nezákonnost jen u zásahu (§ 87 odst. 2 s. ř. s.), případně zakázat správnímu orgánu, aby pokračoval v porušování žalobcova práva, a přikázat obnovit stav před zásahem, je-li to možné. Nezákonnost nemůže výrokem rozsudku určit u rozhodnutí správního orgánu, jelikož rozhodnutí v případě důvodnosti žaloby ruší (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), vyslovuje jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), případně moderuje trest za správní delikt (přestupek). Ani u opatření obecné povahy nemůže soud ve výroku rozhodnutí určit jeho nezákonnost, ale v případě důvodnosti návrhu opatření obecné povahy nebo jeho část ruší dnem, který v rozsudku určí (§ 101d odst. 2 s. ř. s.). Výrokem rozsudku správní soud nemůže určovat nezákonnost ani u žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu, kde v případě důvodnosti žaloby ukládá správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení ve lhůtě, kterou stanoví (§ 81 odst. 2 s. ř. s.). Lze tedy shrnout, že správní soud může ve výroku rozsudku určit nezákonnost u zásahu, a naopak nemůže výrokem vyslovit nezákonnost správního rozhodnutí, nečinnosti či opatření obecné povahy. K tomu mu chybí zákonný podklad, který ke své činnosti potřebuje dle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny.“

Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani zrušení opatření obecné povahy v průběhu soudního řízení, byť má taková skutečnost za následek, že v řízení o návrhu nadále směřujícím proti tomuto již neexistujícímu aktu nelze pokračovat. Pokud by správní soudy považovaly vydání opatření obecné povahy od okamžiku jeho zrušení či obdobně původní nečinnost správního orgánu při vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (§ 79 odst. 1 s. ř. s.) od okamžiku, kdy tato nečinnost byla ukončena a příslušné rozhodnutí nebo osvědčení bylo vydáno, za nezákonný zásah a přisvojovaly by si oprávnění deklarovat nezákonnost takového „zásahu“, obcházeły by tím zmiňovaný nedostatek pravomoci k takovému deklaratornímu rozhodnutí, jak o něm hovoří v citovaném nálezu Ústavní soud“ (podtržení doplněno městským soudem.)

25. Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 34/2020 - 100, bod 93 až 96, v němž přímo ve vztahu k mimořádným opatřením žalovaného uvedl: „Jak správně poukazuje žalovaný, ke skutkové i právně srovnatelnému případu se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v nedávném rozsudku ze dne 21. 5. 2020, čj. 5 As 138/2020-80, č. 4033/2020 Sb. NSS, bodech 67 až 69, přičemž taktéž vyšel z výše uvedených závěrů Ústavního soudu: „[n]a těchto závěrech (že opatření obecné povahy nemůže být zásahem a že se proti jeho vydání či důsledkům nelze bránit zásahovou žalobou; pozn. osmého senátu) nemůže nic změnit ani zrušení opatření obecné povahy v průběhu soudního řízení, byť má taková skutečnost za následek, že v řízení o návrhu nadále směřujícím proti tomuto již neexistujícímu aktu nelze pokračovat. Pokud by správní soudy považovaly vydání opatření obecné povahy od okamžiku jeho zrušení či obdobně původní nečinnost správního orgánu při vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (§ 79 odst. 1 s. ř. s.) od okamžiku, kdy tato nečinnost byla ukončena a příslušné rozhodnutí nebo osvědčení bylo vydáno, za nezákonný zásah a přisvojovaly by si oprávnění deklarovat nezákonnost takového „zásahu“, obcházeły by tím zmiňovaný nedostatek pravomoci k takovému deklaratornímu rozhodnutí, jak o něm hovoří v citovaném nálezu Ústavní soud“.

V rozporu s citovaným nálezem je čistě gramatický výklad městského soudu § 82 s. ř. s. v části „(...) který není rozhodnutím (...)“ (srov. bod 36 napadeného rozsudku a bod [18] výše), podle nějž opatření obecné povahy není

rozhodnutím, a proto může být nezákonným zásahem. Ústavní soud však předeštel výklad širší, odpovídající smyslu a účelu dané normy, s přihlídnutím k postupnému vývoji rozhodných ustanovení soudního řádu správního (bod 68 nálezu sp. zn. III. ÚS 2634/18, ve věci uzavírky Hradčanského náměstí v souvislosti s návštěvou čínského prezidenta): „Jelikož je zásahová žaloba od počátku koncipována jako subsidiární a nacházející své místo tam, kde jiná právní možnost ochrany chybí (viz důvodová zpráva rekapitulovaná v bodě 67.), nespátříje Ústavní soud nic neústavního ve výkladu, že po zavedení návrhu na zrušení opatření obecné povahy se stala zásahová žaloba (i bez legislativních úprav v textu § 82 s. ř. s.) subsidiární i ve vztahu k návrhu na zrušení opatření obecné povahy, což se projevuje v tom, že zásahem dle § 82 s. ř. s. není ani opatření obecné povahy a právní následky z něj přímo plynoucí.“

S výše uvedenými závěry pátého senátu se osmý senát plně ztotožňuje a neshledal proto důvodu se od nich odchýlit. Uvedené úvahy a závěry plně dopadají i na nyní projednávanou věc, a proto v jejich světle neobstojí procesní postup městského soudu, který směřoval k tomu, aby stěžovatele umožnil změnu návrhového typu.

Nemůže-li být opatření obecné povahy, jeho vydání ani jeho důsledky (účinky) nezákonným zásahem a nelze se proti němu bránit (deklaratorní) zásahovou žalobou, byl postup městského soudu nezákonný“ (podtržení doplněno městským soudem.)

26. Ochranná opatření žalovaného 1), proti jejichž účinkům se žalobce také brání podanou žalobou, jsou nepochybně stejně jako mimořádné opatření žalovaného 1) rovněž opatřeními obecné povahy (srov. § 68, § 69 a § 94a zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů) a závěry vyplývající z rozsudku č. j. 8 As 34/2020 - 100 Nejvyššího správního soudu se tak uplatní i v případě těchto opatření.
27. Co se týče krizových opatření žalované 2), proti jejichž účinkům ve své právní sféře žalobce podanou žalobou rovněž brojí, městský soud především uvádí, že v daném případě nemá pochyb o tom, že se jedná, ve všech případech, v nichž byla v žalobě označená krizová opatření žalovanou 2) skutečně vydána, o krizová opatření, která mají povahu právního předpisu *sui generis* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 264/2020 - 51, body 41 až 46). Ve vztahu k většině těchto krizových opatření se tak navíc výslovně vyjádřil ve své judikatuře i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 111/20 a usnesení ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 5/21).
28. Ve vztahu ke krizovým opatření žalované 2), které lze považovat za právní předpisy *sui generis*, pak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 264/2020 - 51, body 68 až 75 uvedl: „Devátý senát doporučil rozšířenému senátu k obraně proti krizovému opatření zvolit cestu naznačenou v rozsudku Městského soudu v Praze čj. 14 A 45/2020-141, body 29 násl. (rozsudek nebyl napaden kasační stížností). Podle tohoto judikátu ve zcela výjimečných případech mohou důsledky krizového opatření vlády jako jiného právního předpisu představovat přímý zásah do práv jednotlivce ve smyslu § 82 s. ř. s. Je však dle městského soudu nutno prokázat užší vztah mezi žalobcem a krizovým opatřením a současně musí být zřejmé, že nelze za daných skutkových okolností od žalobce rozumně vyžadovat, aby se vystavil individuální aplikaci krizového opatření. Rozšířený senát s tímto názorem nemůže souhlasit. Takto široký výklad zásahové žaloby totiž nelze akceptovat. Jak nedávno devátý senát v jiné věci poznamenal k spornému názoru městského soudu, nedostatek pravomoci k přímému přezkumu jiného právního předpisu nelze obházet teoretickou konstrukcí, podle které lze v řízení o zásahové žalobě přezkoumat a případně konstatovat nezákonnost účinků právního předpisu ve sféře jednotlivce (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2021, čj. 9 As 296/2020-69, věc Darumatea, bod 25). Pojetí zásahové žaloby v rozsudku 14 A 45/2020 ve své podstatě zakládá variaci na abstraktní přezkum jiných právních předpisů (a dokonce též zákonů) správními soudy v řízení o zásahové žalobě. Šlo by o přímé obcházení výkladu, který podal k pojmu zásahu Ústavní soud (viz body [64] a [65] shora). Též z příkladů, které městský soud v rozsudku 14 A 45/2020 uvádí a kterými se inspiroval v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, plyne, že jde vlastně o přezkum právního předpisu, nebo dokonce zákona (např. přezkum ústavnosti zákonného zákazu sexuálních styků mezi osobami téhož pohlaví, přezkum ústavnosti a zákonnosti regulace interrupce, přezkum zákonného zákazu zabalování obličje apod. – viz body 34 až 38 rozsudku 14 A

45/2020). Takovéto příklady z judikatury Evropského soudu pro lidská práva jako soudu mezinárodního nelze mechanicky přenášet do soudního řízení správního.

Právní názor městského soudu v rozsudku 14 A 45/2020 vychází z toho, že obranou přímo dotčených osob proti zásahu spočívajícímu v přímých důsledcích krizového opatření je zásahová žaloba proti původci krizového opatření, tedy proti vládě. Již z toho je však vidět nesprávnost takovéto specifické koncepce zásahové žaloby. Vláda je v prvé řadě ústavním orgánem, který buď vydává akty nikoho navenek přímo nezavazující, anebo naopak nařízení jako obecně závazné právní předpisy (čl. 78 Ústavy). Vláda sice může být výjimečně i „správním orgánem“ ve smyslu soudního řádu správního (§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a to tehdy, pokud v oblasti veřejné správy vydává rozhodnutí, jimiž se např. v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby. V takovém případě ochranu před činností vlády zasahující do veřejných subjektivních práv poskytují správní soudy (§ 2 s. ř. s.). Platí to samozřejmě nejenom pro ochranu proti rozhodnutí vlády, ale i pro ochranu proti její nečinnosti nebo proti jejímu zásahu, který není rozhodnutím (takto např. Mikule, V.; Suchánek, R. Komentář ke čl. 76. In: Sládeček, V. a kol. Ústava České republiky. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 723 a násl.; srov. k tomu blíže rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. 10 As 391/2020-65, č. 4169/2021 Sb. NSS, body 9 až 14, kde vláda vystupovala jako správní orgán ve smyslu soudního řádu správního při odvolání člena Rady Energetického regulačního úřadu).

V nynějším případě jde o vydání právního předpisu, byť *sui generis*, při jehož přijímání je vláda ústavním orgánem, nikoli správním orgánem ve smyslu soudního řádu správního. Tento jednoduchý závěr nelze obejít tím, že správní soud bude přezkoumávat „důsledky“ či „účinky“ takového právního předpisu v řízení o zásahové žalobě. Pokud by snad měl rozšířený senát vykročit směrem, který naznačil Městský soud v Praze v rozsudku 14 A 45/2020, nebylo by možno žádnou principiální argumentací omezit dopady takového názoru jen na krizová opatření vlády jako předpisu *sui generis*. Naopak, podobný právní názor by musel být použit též na jiné právní předpisy přijímané vládou, ministerstvy a jinými orgány. Nakonec by nebyl žádný důvod, aby tento názor nebyl použit též na zákony, respektive z nich plynoucí „účinky“ na jednotlivé adresáty.

Podle článku 87 odst. 3 písm. a) Ústavy „[z]ákon může stanovit, že namísto Ústavního soudu rozhoduje Nejvyšší správní soud o zrušení právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu se zákonem“. Takovouto možnost však zákonodárce doposud nevyužil. Soudní moc nemůže zákonodárce obejít a sama si takovou pravomoc přisvojit. K tomu nelze použít ani excesivní výklad možností, které dává zásahová žaloba.

Rozšířený senát připouští, že právě uvedený výklad nepřispívá k ochraně individuálních práv v době pandemie. Tento výklad se jistě nemusí většině soudců rozšířeného senátu líbit a hodnotově se s ním ani nemusí ztotožňovat. Ponechává totiž příliš velký prostor pro normotvorbu exekutivy v nouzových stavech, která není podrobena efektivní kontrole správních soudů (kontrola incidenční totiž přijde jen někdy a pokud ano, tak s velkým časovým odstupem). Příkaz, dle něhož státní moc „lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon“ (čl. 2 odst. 3 Ústavy), však platí pro všechny složky státní moci, tedy i pro moc soudní. Kompetence soudní moci je v podmínkách právního státu určena zákonem. Soudy si nemohou své kompetence libovolně rozšiřovat s tím, že to bude v zájmu nějakého vyššího dobra. Expanzivní výklad soudních pravomocí by nepřispěl k ochraně zákonnosti a hodnot právního státu, ale naopak k erozi těchto hodnot a k právní anarchii.

Rozšířený senát tedy uzavírá, že důsledky či účinky přímo plynoucí z právního předpisu nemohou představovat přímé zkrácení na právech jednotlivce ve smyslu § 82 s. ř. s.“ (podtržení doplněno městským soudem.)

29. Je tedy zřejmé, že z citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá jednoznačný závěr, že žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu se nelze domáhat ochrany proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v přímých účincích mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1), která jsou opatřeními obecné povahy ani ochrany proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v přímých účincích krizových opatření žalované 2), která jsou svou povahou právními předpisy *sui generis*.
30. S ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudků č. j. 5 As 138/2020 - 80, č. j. 8 As 34/2020 - 100 a z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 9 As 264/2020 - 51 tudíž není pochyb o tom, že pokud by městský soud připustil změny žaloby navržené žalobcem v jeho podáních ze dne 1. 2. 2021, 2. 2. 2021, 9. 2. 2021, 24. 2. 2021, 4. 3. 2021, 23. 3. 2021 a 6. 4. 2021, prostřednictvím kterých žalobce navrhoval rozšíření zásahové žaloby o účinky dalších mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2) ve

své právní sféře, nemohl by ani takto změněnou žalobu projednat. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 239/2020 - 37 pak vyplývá, že právě skutečnost, že by nebylo možno změněnou žalobu věcně projednat, je důvodem pro to, aby soud změnu žaloby nepřipustil.

31. Soud proto výroky II., III., IV., V., VI., VII a VIII. tohoto usnesení podle § 95 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. rozhodl tak, že změny žaloby navržené žalobcem v jeho podání ze dne 1. 2. 2021, 2. 2. 2021, 9. 2. 2021, 24. 2. 2021, 4. 3. 2021, 23. 3. 2021 a 6. 4. 2021, nepřipustil.
32. Jelikož z citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žalobou napadané jednání žalovaných spočívající ve vydání mimořádných opatření a ochranných opatření žalovaného 1) a krizových opatření žalované 2), jimiž byly pouze upraveny práva a povinnosti osob s cílem omezit vznik a šíření onemocnění COVID-19 na území České republiky, a v dopadech těchto opatření do právní sféry jednotlivců, nemůže být kvalifikováno jako nezákonný zásah, neboť tímto zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. není, nemůže být takové jednání ani předmětem žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.
33. Směřuje-li zásahová žaloba proti úkonu, který pojmově nemůže být zásahem ve smyslu § 85 s. ř. s., je třeba žalobu odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 - 37, bod 18, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 202/2018 - 33, bod 24 a ze dne 15. 3. 2021, č. j. 4 As 198/2019 - 44, body 23 až 25). Soud proto žalobu výrokem IX. tohoto usnesení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.
34. Výrok X. tohoto usnesení o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., dle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
35. Výrokem XI. tohoto usnesení byl žalobci v souladu s § 10 odst. 3 větou poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle níž byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, vrácen zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu, který činí 2 000 Kč (položka 18 bod 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků). Soud vyzývá právního zástupce žalobce, aby obratem sdělil číslo účtu, na který má být poplatek vrácen.

Poučení:

Proti výroku I. až VIII. tohoto rozhodnutí není podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost přípustná.

Proti výroku IX. a X. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Jen proti výroku X. tohoto rozhodnutí není podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost přípustná.

Proti výroku XI. tohoto rozhodnutí není podle § 14 zákona o soudních poplatcích odvolání přípustné.

V Praze dne 16. listopadu 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu